

Nu meer dan 3 jaar verder en inmiddels alweer 1 jaar volledig afgekeurd. 31 Maart 2020 is een datum die mij voor altijd in mijn geheugen blijft staan. Drie weken voor deze datum zitten mijn man en ik te eten met een stel vrienden. Op het nieuws komt het bericht dat het land lockdown gaat en de scholen dichtgaan. Een hoop geregeld maar voor elkaar gekregen dat ik mijn dagdiensten om kon zetten naar late diensten. Zo kon ik in de ochtend juf zijn en dan in de middag naar mijn werk als verzorgende IG 3 op een psychogeriatrische afdeling.

De eerste dienst heb ik mijn voet nog niet binnen de deur gezet of mij wordt gemeld dat er een vermoeden is dat er een positieve bewoner is op de afdeling. Op dat moment was testen nog niet zo aan de orde, want naast deze bewoner waren er nog zeker 10 ziek. Op dat moment werden er 2 bewoners getest en de rest moest dan daar van af hangen. De uitslag duurde 48 uur. 48 Uur waarin wij op de afdeling liepen met enkel een halterschortje en handschoenen en een mondkapje. Maar moesten met 1 mondkapje en halterschortje de hele dienst draaien, meer was er gewoon niet.

Op een pg afdeling kunnen bewoners agressief worden en aan je mondkapje trekken, dit gebeurde geregeld.

De uitslag alle bewoners positief getest en alle bewoners ook erg ziek. gevolg halve team besmet geraakt in de eerste week, gevolg in plaats van mijn 18 uur draai je 50 uur. Veel overlijdens en erg zieke mensen. Nachtdiensten die er niet waren, dus diensten tot 02.30 in de nacht. Maar je doet het want het is je zorghart en je houdt van je werk. En nauwelijks bescherming, voordat een dienst begon moest je doorgeven met hoeveel je dienst had en dan kon je 1 mondkapje krijgen en 1 schort. Daar moest je de hele dienst mee doen. Er was gewoon niet meer.

Groot applaus klonk het voor de zorgmedewerkers, dat voelde toen fijn. 31 Maart kom ik thuis na een tweede super zware week en zou net 2 dagen vrij zijn. Eenmaal thuis (kleren allemaal in de gang uit doen en direct in de wasmachine, ieder dag weer) nog een kopje thee gedronken en toen begon ik mij niet helemaal lekker te voelen. Ja hoor, ook ik was getroffen en niet een klein beetje ook. Knapte maar niet op en bleef erg ziek, te ziek om naar een teststraat te gaan. GGD testte alleen als mensen niet in staat waren omdat ze oud , slecht lopen, geen vervoer maar ik hoorde daar niet bij. Huisarts geweest en gaf aan dat hij daar geen test voor nodig had om te concluderen dat ik positief was.

Zo is het lang door gegaan en na 8 weken kon ik weer een beetje lopen, klein stukjes. De stukje werden steeds langer maar ik bleef benauwd en moe en nog veel meer. Inmiddels meer dan 3 jaar verder

Oorsuizen, moe, zenuwpijn in lijf, nare geur, darmen van slag, Astma, COPD, duizelig, misselijk, krachtverlies, hoofdpijn, concentratieproblemen, prikkeloverbelasting in geluid en licht, verward, geen energie enzovoort. Soms een paar symptomen en op slechte dagen alles tegelijk. Behalve de concentratie, prikkels en verward die zijn altijd aanwezig.

En dan komt u met een tegemoetkoming van 15.000 euro en ook nog eens een termijn van 4 weken om dat aan te vragen. Waarschijnlijk moet werkgever daar ook aan mee werken, wat al helemaal niet prettig is om na 3 jaar ploeteren nog weer naar je oude werkgever tot te moeten gaan voor bepaalde dingen. Vernederend is het. Ook het bedrag is te weinig. Ik zit voor de rest van mijn leven vast aan een bedrag dat op dit moment zeker 600 a 700 euro minder is dan ik voor die tijd had. Dat verschil wordt in de komende jaren alleen maar meer omdat ik niets opbouw op dit moment en in de

toekomst. Geen extra uren, geen winstuitkering, geen fietsplan niets van dit alles. Als u dit bedrag zelf ziet staan dan moet u toch toegeven dat het een lachertje is voor het leed wat aan is gedaan.

Geen deel uit maken van de maatschappij. Niet meer beter worden. Weten dat er misschien behandelingen zijn maar niet vergoed worden zoals zuurstof therapie. Dit alles omdat Post covid niet erkent wordt en ook in onze regering niet heel serieus genomen wordt. In mijn situatie zou ik nog wel willen proberen om mij om te scholen en proberen of ik aan het werk kan prikkel arm. Maar hoe en waarvan en als het niet lukt .

Nee het applaus wat toen gegeven en waar ik toen trots op was, doet nu heel veel pijn omdat wij zo in de steek gelaten zijn.

Dus de tegemoetkoming moet hoger en de termijn van aanvraag moet langer. En meer duidelijkheid over wanneer aangevraagd kan worden. Nu moet ik alles zelf opzoeken en uitzoeken. Hoeveel energie ik daar alleen in moet steken. Energie die ik niet heb en ten koste gaat van al het anderen